

валъ въ Нидерландіѣхъ, може да е гледалъ съ усмивки огневе-тѣ, въ които лѣскатели и фанатици горили съчиненія-та на Лутера по стѣгды-тѣ на всички-тѣ градища, тѣзи съчиненія сѣ ся чели въ Германіѣхъ все съ по-го-лѣмо усърдіе и по-голѣмѣхъ охотѣ. Многобройны брошуры въ ползѣхъ на Реформаціѣхъ-тѣхъ нападали всѣкы день папскѣхъ-тѣхъ власть. Простолюдіе-то ставало отъ день на день повече привързано на дѣло-то на необыкновенный-тѣхъ человекѣхъ, който, безъ да гледа на Карловы-тѣхъ и папскы-тѣхъ грѣмки заплашванія, былъ исповѣдвалъ вѣрѣхъ-тѣхъ си съ смѣлость-тѣхъ на единъ мѣченикѣхъ. Говорило ся, “Не исказа ли той желаніе да ся отрече отъ ученіе-то си, ако ся обореше? и излѣзе ли нѣкой да го обори? Не показва ли това че той право говореше?” Така първи-тѣхъ страхове были послѣдвани, въ Виттембергѣхъ и въ цѣлѣхъ-тѣхъ имперіѣхъ, отъ вѣсторгѣхъ. Даже Менцскый-тѣхъ Архіепископѣхъ, като виждалъ че страна-та кыпи отъ съчувствіе съ Лутерово-то дѣло, не смѣялъ да позволи на Францисканскы-тѣхъ иноцы да проповѣдватъ противъ Реформаціѣхъ-тѣхъ. Виттембергскый-тѣхъ Университетѣхъ, който ся очаквалъ да подвѣе вратѣхъ на папскѣхъ-тѣхъ буріѣхъ, вдигнѣлъ главѣхъ. Ново-то ученіе пуснѣло дълбоко кореніе, за